ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/926/2026.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Székesfehérvári Törvényszék mint másodfokú bíróság 2.Pf.176/2025/12. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványt visszautasítja.

I n d o k o l á s

[1] 1. Az indítványozó jogi képviselője (Dr. Takács Attila Ügyvédi Iroda, képviseli: dr. Takács Attila ügyvéd) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-ára alapított alkotmányjogi panaszában a Székesfehérvári Törvényszék mint másodfokú bíróság 2.Pf.176/2025/12. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte. Álláspontja szerint a kifogásolt bírói döntés sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jogának az indokolt bírói döntéshez való joga részjogosítványát. Sérülni vélte továbbá az Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdésében biztosított, a gyermek megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéséhez szükséges védelemhez és gondoskodáshoz való jogot. Emellett a konkrét tartalom megjelölésével olyan alkotmányos követelmény megállapítását kérte, amely a gyermektartásdíj mértékének bírósági megállapítására és módosítására irányuló eljárások tekintetében kötelező jelleggel az indokolás tartalmára nézve a gyermek legjobb érdekét és a tisztességes eljárás követelményét érvényesítő minimumstandardot ír elő.

[2] 2. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy lényege a következőképpen foglalható össze.

[3] 2.1. Az indítványozó a gyermektartásdíj felemelése iránt indított, jelen alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló per felperese, kiskorú gyermeke felett szülői felügyeletet gyakorló apa, a gyermek édesanyja a fentiekben említett per alperese, különélő szülő.

[4] Az indítványozó apa 2022. április 29-én szülői felügyelet megváltoztatása iránti pert indított, amelyben a felek 2024. június 10. napján 5.P.20.576/2023/71. számú végzéssel jóváhagyott egyezséggel az említett kiskorú gyermek felett a szülői felügyelet gyakorlását megváltoztatták az indítványozó apa javára, valamint az anya havi 30 000 Ft gyermektartásdíj megfizetését vállalta.

[5] Az indítványozó mint felperes 2025. február 7-én a gyermektartásdíj felemelése iránt keresettel élt, kérve a gyermektartásdíj összegének 2025. február 1. napjától havi 80 000 Ft-ra történő felemelését, valamint annak a következő évtől való indexálását. Ennek okát az indítványozó a munkabérében történő jelentős változással, annak 80 000 Ft-tal történő csökkenésével, valamint az albérleti díjának 60 000 Ft-ról 80 000 Ft-ra történő emelkedésével indokolta. A Dunaújvárosi Járásbíróság 5.P.20.100/2025/19. számú ítéletével az indítványozó keresetét elutasította. Indokolásában megjelölte a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) kiskorú gyermek tartására, illetve a tartásdíj meghatározására vonatkozó rendelkezéseit. Az elsőfokú bíróság vizsgálta a kereseti kérelem jogalapját, a körülmények változásának súlyát, továbbá azt, hogy a kereset benyújtásakori helyzet méltánytalan-e valamelyik fél számára és a gyermek érdekét veszélyezteti-e. Indokolásában részletesen, egyenként számba vette a peres felek bevételeit, valamint a gyermek szükséges kiadásait. Ezekre figyelemmel azt állapította meg, hogy sem a gyermek költségei, sem a felek jövedelmi viszonyai az egyezségkötéshez képest lényegesen nem változtak, ezért nincs olyan lényeges körülményváltozás, ami a keresetet megalapozta volna.

[6] 2.2. Az indítványozó mint felperes fellebbezése folytán eljárt Székesfehérvári Törvényszék mint másodfokú bíróság az indítványozó által kifogásolt ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét a felek fentiekben ismertetett Dunaújvárosi Járásbíróság 5.P.20.576/2023/71. számú végzésével jóváhagyott egyezségére kiterjedően részben megváltoztatta, többek között az alperes által fizetendő gyermektartásdíj összegét 2025. február 1. napjától havi 40 000 Ft-ra felemelte, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. A másodfokú bíróság az indítványozó fellebbezését részben alaposnak találta. Az iratok alapján a törvényszék megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárás lényeges szabályainak megsértése nélkül hozta meg a döntését, azonban az általa megállapított tényállás kiegészítésre szorult, ezért a gyermektartásdíj mértékére vonatkozó érdemi következtetések részbeni megváltoztatását látta indokoltnak. Ugyanakkor az anyagi jogi felülbírálat körében leszögezte, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan, a Ptk. 4:210. § (1) bekezdése rendelkezései mentén vizsgálta meg az indítványozó mint felperes tartásdíj felemelése iránti kérelmének megalapozott voltát. Kifejtette, hogy a tartásdíj felemelése iránti igény megalapozottsága körében annak a lényeges körülményeknek kellett jelentőséget tulajdonítani, amelyek a felek egyezségkötését követően jelentkeztek, illetve amelyeknek betudhatóan a tartás változatlan teljesítése valamelyik fél lényeges jogos érdekét sértené. Erre tekintettel vizsgálta az

indítványozó mint felperes aktuális jövedelmi viszonyait, kereső tevékenységeit, a gyermek lakhatási költségeit, a gyermek iskoláztatásával járó költségeket: (kitérve arra is, hogy a gyermek alapítványi iskolai beiskoláztatási költségeit az indítványozó a hatóság előtt kifejezetten magára vállalta) a gyermek további taníttatási, nevelési költségeit, sporttevékenységét és az ezzel járó további költségeket. Hangsúlyozta, hogy nem alapozhatják meg a tartásdíj felemelését, a szükségletek körének bővítését azok a kiadások, amelyek a gyermek egészségi állapotával összefüggésben már az egyezségkötést megelőzően, illetve az egyezségkötéskor ismertek voltak, és amelyekkel már a megállapodás létrejöttekor is számolni kellett. Megállapította, hogy az indítványozó mint a szülői felügyeletet gyakorló apa jövedelmi viszonyai 2025. év elejétől kedvezőtlenül változtak meg, továbbá a megélhetéssel, valamint a gyermek tartásával járó kötelezettségei a lakhatással járó kiadások emelkedése folytán növekedtek. Rögzítette, hogy az indítványozó apának a sportoló gyermeke versenyeztetésével járó kiadások növelésével is szembe kell néznie, valamint azt is megállapította, hogy a gondozás, nevelés anyagi terhei szintén növekedtek. Az alperes teljesítőképességével összefüggésben azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan vizsgálta és alappal tulajdonított jelentőséget az alperes munkavállalása, jövedelemszerző képessége egészségi állapota miatti korlátainak. Rögzítette, hogy a rehabilitációs szakértői szerv az alperes 41%-os egészségkárosodását állapította meg, emellett több, az alkalmazásánál figyelembe veendő kizáró tényezőt rögzített, melyek együttese az alperes munkaerőpiaci lehetőségeit behatárolják. Számba vette az alperes jelenlegi foglalkoztatását, a részére járó rehabilitációs ellátás összegét, illetve azt, hogy jövedelmét milyen összegű letiltás terheli. Emellett figyelemmel volt arra, hogy az anya és gyermeke közötti személyes kapcsolattartását a járásbíróság egy másik ítéletével mellőzte, melyre tekintettel kizárólag az indítványozóra hárul a gyermek természetbeni tartási kötelezettsége. A fentiek alapján a jogerős ítélet a felülbírálata alapján értékelve az indítványozó mint felperes jövedelmi viszonyait, valamint a gyermek szükségleteit érintő lényeges körülményváltozást, azonban figyelmen kívül hagyva a természetbeni gondoskodás kizárólagos terheit) az alperes által 2025. február 1. napjától fizetendő gyermektartásdíj összegét az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatva, azt havi 40 000 Ft-ra emelte fel. Hangsúlyozta, hogy a tartásdíj felemelésének alapját kizárólag a korábbi egyezséget követően bekövetkezett, a jövedelmi viszonyokat, illetve a gyermek szükségleteit érintő igazolt változások képezhették, azonban a keret szerinti magasabb összegű emelésnek akadályát jelentette az alperes teljesítőképessége. Ekörben kitért az alperes jelentős egészségkárosodására, a visszatérő orvosi ellátás szükségességére, illetve arra, hogy az alperesi jövedelem a magasabb összegű tartáshoz nem nyújt fedezetet. Megállapította továbbá, hogy az alperesi teljesítőképesség említett labilitása okán, valamint fedezet hiányában a Ptk. 4:207. § szerinti indexálásra nem látott lehetőséget.

[7] 2.3. Az indítványozó az Alkotmánybíróság főtitkárának felhívására kiegészített indítványában az Alkotmánybíróság előtt az Abtv. 27. §-ára alapított alkotmányjogi panasszal élt, melyben a Székesfehérvári Törvényszék 2. Pf.176/2025/12. számú ítélete alaptörvény-ellenességének a megállapítását és megsemmisítését az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való joga, ezen belül az indokolási kötelezettség alkotmányos követelményének sérelmére, valamint az önkényes és okszerűtlen jogértelmezés tilalmára hivatkozással állította. Érvelésében kifejtette, a kifogásolt jogerős ítélet ugyan felsorolja a gyermektartásdíj megváltoztatása szempontjából releváns tényeket, azonban nem teszi követhetővé azt az okszerű mérlegelési láncolatot, nem bontja ki azt a közbülső logikai és számítási folyamatot, amely alapján a végső összeg meghatározásra került. Az indítvány tételesen számba veszi, hogy mely körülményeket vette a másodfokú bíróság döntése kialakításánál figyelembe, továbbá megjelöli az általa a bíróság részletes mérlegelési elemzéséből hiányolni vélt elemeket: azt, hogy a gyermek havi tényleges szükségleteinek milyen összetevőit vette figyelembe a bíróság, e szükségleteket mekkora összegre becsülte, ebből mennyit tulajdonított az apai természetbeni gondoskodásnak, mennyit tekintett az anya pénzbeli teljesítési lehetőségéhez igazodó, arányos hozzájárulásnak és milyen logikai lépéseken keresztül jutott el a 40 000 Ft-os összeghez. Hivatkozása szerint ez a hiányosság nem egyszerűen szakjogi mérlegelési eltérés, mivel a tisztességes eljáráshoz való jog alapján nem mellőzhető a mérlegelési szempontok egyértelmű feltárása sem. Érvelése szerint az adott ügyben a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmének elemei: az indokolási kötelezettség hiányos teljesítése, a felperesi indítványozó által felhozott érvekre történő kellően mély, strukturált válaszhiánya, valamint a bíróság ítélete végső következtetésének deklaratív volta a levezethetőség helyett.

[8] Az indítvány szerint a jogerős ítélet egyben az Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdésében biztosított, a gyermek megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéséhez szükséges védelemhez és gondoskodáshoz való jogot is sérti, mivel nézete szerint az indítvánnyal támadott jogerős ítélettel megállapított gyermektartásdíj mértéke nem áll összhangban a gyermek indokolt szükségleteivel és a szülők arányos teherviselésének követelményével. Az indítványozó nézete szerint – melyet kúriai és alkotmánybírósági határozatokra hivatkozással kíván alátámasztani – amennyiben a bíróság döntése kialakítása során nem a gyermek legjobb érdekét tekinti kiindulópontnak, hanem azt elsősorban a szülők anyagi és egészségi helyzetének korlátaira alapozza, miközben a gyermek elismert szükségleteihez való viszonyt nem tárja fel kellő részletességgel, akkor a gyermek Alaptörvényben biztosított joga másodlagos, háttérbe szorított szemponttá válik, ami alkotmányossági aggályokat vet fel. Álláspontja szerint a bíróság szemlélete a gyermek jogát a megfelelő gondoskodáshoz egyfajta másodlagos, a szülői teherbíró képességhez igazított igénnyé teszi azzal, hogy a támadott ítéletben az anya korlátozott teljesítőképessége

kerül a döntés középpontjába. A kifogásolt ítélet az anya jövedelmi és egészségi helyzetére hivatkozva olyan alacsony szinten húzza meg – vallja az indítványozó – az anyai hozzájárulást, amely a gyermek tényleges szükségleteit és a szülők közötti tehermegosztás arányosságát nem biztosítja, a gyermek valós szükségleteinek és védelmére redukált súlyt helyez, háttérbe szorítva ezzel a gyermek gondoskodáshoz és védelemhez való jogát.

[9] Emellett az indítvány kérte az Alkotmánybíróságtól annak alkotmányos követelményben való rögzítését, hogy a gyermektartásdíj mértékét megállapító vagy módosító bírói döntés akkor tekinthető az Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdésével, valamint a XXVIII. cikk (1) bekezdésével összhangban állónak, ha a bíróság indokolásában a gyermek indokolt szükségleteit tételesen és – lehetőség szerint – számszerűen bemutatja; részletesen feltárja a szülők jövedelmi, vagyoni viszonyait és a természetbeni, illetve pénzbeli tartás közötti megosztást; átlátható, okszerű érveléssel mutatja be, hogy a megállapított tartásdíjösszeg miként biztosítja a gyermek megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéséhez szükséges védelemhez és gondoskodáshoz való jogának érvényesülését.

[10] 3. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 50. § (1) bekezdése, valamint az Ügyrend 5. § (1) bekezdése alapján jelen ügyben tanácsban járt el. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése értelmében az Alkotmánybíróság elsődlegesen az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról dönt, ennek során a tanács megvizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt feltételeit, különösen a 26–27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket. Az Abtv. 56. § (3) bekezdése alapján befogadás visszautasítása esetén az Alkotmánybíróság rövidített indokolással ellátott végzést hoz, amelyben megjelöli a visszautasítás indokát.

[11] Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy az alkotmányjogi panasz megfelel-e az indítvánnyal szemben támasztott törvényi követelményeknek. Erre nézve a következőket állapította meg.

[12] 3.1. Az Abtv. 27. §-a szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d)* pontja alapján az alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

[13] Az Abtv. 30. § (1) bekezdése alapján az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani. Az alkotmányjogi panasz az Abtv. 30. §-a és az Ügyrend 28. § (1) bekezdése alapján határidőben érkezett.

[14] 3.2.1. Az Abtv. 27. §-a alapján az indítványozó a Székesfehérvári Törvényszék mint másodfokú bíróság 2.Pf.176/2025/12. számú ítélete a bírósági eljárást befejező, jogorvoslattal nem támadható döntésének alkotmányossági vizsgálatát kérte, amely ellen fellebbezésnek nincs helye, továbbá az indítványozó nagyobb részben Alaptörvényben biztosított joga sérelmére hivatkozott, ezért az alkotmányjogi panasz e tekintetben is megfelel az Abtv. 27. §-ában előírt követelményeknek. Az indítványozó alkotmányjogi panasz benyújtására indítványozói jogosultsággal rendelkezik, és érintettsége, mivel gyermektartásdíj megváltoztatása iránt indított ügyben felperes [27. § (2) bekezdés *a)–c)* pontjai] volt, fennáll.

[15] 3.2.2. Ugyanakkor az Alkotmánybíróság észlelte, hogy az indítványozó bár az indítványt saját nevében nyújtotta be, azonban az Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdésére való vélt alapjogi sérelmet, nem a saját, hanem a kiskorú gyermeke alapjogának sérelmére hivatkozással állította, akit azonban indítványozóként nem jelölt meg.

[16] Az alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy mint indítványozó az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panasz eljárást az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d)* pontja alapján a saját Alaptörvényben biztosított jogának sérelmére hivatkozással indíthat. Mivel jelen ügyben az indítványozó gyermeke alapjogának sérelmét állította, azonban őt indítványozóként nem jelölte meg, ezért az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a fenti alkotmányjogi panasz megindítására az indítványozónak a saját nevében a gyermeke Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdésében foglalt alapjogára hivatkozással nincs lehetősége.

[17] 3.3. Az indítványozó kifejezett kérelmet terjesztett elő alkotmányos követelmény megállapítására is. Az Alkotmánybíróság ezzel összefüggésben hangsúlyozza, hogy az alkotmányos követelmény megállapítása az Abtv. 46. §-a alapján hivatalból lehetséges jogkövetkezmény, annak indítványozására a panaszosnak nincs lehetősége {lásd hasonlóan: 3009/2012. (VI. 21.) AB határozat, Indokolás [62],1254/2026. (V. 12) AB végzés, Indokolás [18]}.

[18] 3.4. Az indítvány a határozott kérelem Abtv. 52. § (1b) bekezdése szerinti követelményének ugyanakkor az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése vonatkozásában eleget tesz, tartalmazva: *a)* azt a törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására, továbbá azt, amely az indítványozó indítványozói jogosultságát megalapozza (Abtv. 27. §) *b)* az eljárás megindításának indokát (az indítványozó álláspontja szerint a kifogásolt bírói döntés Alaptörvényben biztosított jogát sérti); *c)* az Alkotmánybíróság által vizsgálandó bírósági döntést; *d)* az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezését [XXVIII. cikk (1) bekezdése]; *f)* kifejezett kérelmet arra, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a támadott bírósági döntés alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azt, továbbá

ezzel összefüggésben *e)* indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével.

[19] 3.5. Az Abtv. 29. §-ában meghatározottak szerint az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának további feltétele, hogy az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását {erről elsőként lásd: 3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30]}.

[20] A bírói döntés alkotmányossági felülvizsgálatát lehetővé tevő, Abtv. 27. §-ára alapított alkotmányjogi panasz az Alaptörvény 28. cikkének érvényesülését szolgáló jogintézmény. Ilyen panasz alapján az Alkotmánybíróság a bírói döntésben foglalt jogértelmezés összhangját vizsgálja, azt, hogy a jogszabály alkalmazása során a bíróság az Alaptörvényben biztosított jogok alkotmányos tartalmát érvényre juttatta-e. Ha a bíróság az előtte fekvő, alapjogilag releváns ügy alapjogi érintettségére tekintet nélkül járt el, és az általa kialakított jogértelmezés nem áll összhangban e jog alkotmányos tartalmával, akkor a meghozott bírói döntés alaptörvény-ellenes" {3/2015. (II. 2.) AB határozat, Indokolás [17] - [18]}.

[21] Ugyanakkor a 3459/2022. (X. 28.) AB végzés – utalva a 3309/2022. (VI. 24.) AB végzésében foglaltakra {Indokolás [29]} – hangsúlyozta, hogy az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panasz eljárásban az Alkotmánybíróság feladata nem az, hogy az alkotmányjogi panasz alapját képező eljárás tény-és jogkérdéseit vizsgálja felül, hanem az, hogy az Alaptörvényben foglalt garanciákból fakadó minimumot számon kérje a bíróságoktól {Indokolás [16]}.

[22] Az indítvány az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti sérelmét annak hiányos voltára tekintettel állítja. Az indítványozó nézete szerint ez abban nyilvánul meg, hogy az általa kifogásolt releváns tényeket a bírói döntés ugyan tartalmazza, azonban nem teszi követhetővé azt az okszerű mérlegelési láncolatot, illetve nem bontja ki azt a közbülső logikai és számítási folyamatot, amely alapján a végső összeg meghatározásra került. A döntés hiányos volta mellett véleménye szerint a döntés indokolása nem kellő mélységű és strukturált, továbbá a döntésben megfogalmazott következtetés inkább deklaratív, mint levezető jellegű.

[23] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a másodfokú bíróság ítélete részletesen kifejtette, hogy döntése kialakítása során a gyermektartásdíj megemelését – szemben az elsőfokú bíróság ítéletével – milyen szempontokra figyelemmel állapította meg, és azt is megindokolta, hogy mely körülményekre volt figyelemmel (így pl.: az anya egészségi állapota és jövedelmi viszonyainak kedvezőtlen változása, az indítványozó jövedelmi viszonyai, a gyermek korábban már részletezett szükségletei stb.) és mely körülményeket hagyott figyelmen kívül (pl.: a természetbeni gondoskodás kizárólagos terheit) a gyermektartásdíj mértékének az indítványozó keresetében foglaltakétól eltérő mértékű, alacsonyabb összegben történő megemelése során.

[24] Az indokolási kötelezettség állított sérelmével kapcsolatban az Alkotmánybíróság hangsúlyozza, hogy következetes gyakorlata szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jog részét képező indokolási kötelezettség alkotmányos követelményéből az fakad, hogy a bíróság döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően köteles számot adni, az indokolási kötelezettségből azonban nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, és különösen nem következik az indítványozó szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása. Önmagában az a tény, hogy az indítványozó nem osztja a bíróság jogértelmezését, illetőleg nem tartja kellően részletesnek a bírói döntés indokolását, az indokolási kötelezettség követelményével összefüggésben még nem veti fel a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét {lásd például: 1035/2026. (II. 26.) AB végzés, Indokolás [16]}.

[25] Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság jelen ügyben megállapította, hogy a tisztességes bírósági eljáráshoz való jognak az indokolási kötelezettség részjogosultsága nem szenvedett csorbát. Az Alkotmánybíróság ugyanakkor érzékelte, hogy az indítvány valójában az alkotmányjogi panasz alapját képező eljárás tény- és jogkérdéseit kívánja az Alkotmánybíróság által felülvizsgáltatni, az eljáró másodfokú bíróság tényállás-megállapításának, bizonyíték-értékelésének, illetve a bizonyítási eljárás vélt hiányos voltának, továbbá az azokból levont következtetéseknek a strukturáltsága, mélysége hiányát állítva. Az indítványozó érvelése – az indokolásbeli cáfolata ellenére – tartalma szerint valójában a jogerős másodfokú döntés törvényességi szempontú felülvizsgálatára irányul.

[26] Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikkének (1) bekezdése alapján az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. A (2) bekezdés *d)* pontja értelmében alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját. Az alkotmányjogi panasz jellegének megfelelően a testület hatáskörébe a bírói döntéseknek kizárólag az alkotmányossági szempontú vizsgálata tartozik. Ebből következően az alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi – vélt, vagy valós – jogsérelem orvoslása eszközének, azaz ez a jogvédelem nem jelenti a rendes bíróságok jogalkalmazási gyakorlatának általános felülvizsgálatát, ellenkező esetben az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna. A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb eszközzel már nem orvosolható {lásd például: 3145/2015. (VII. 24.) AB határozat, Indokolás [55], 3198/2013. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [22]}.

[27] Az Alkotmánybíróságok hangsúlyozza továbbá, hogy következetes gyakorlata szerint a bizonyítékok értékelése és ezen keresztül a tényállás megállapítása, illetve annak bizonyos fokú felülvizsgálata a jogorvoslati eljárás(ok) során az eljáró bíróságok feladata. A bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének (annak, hogy a bíróságok egy-egy tényt miként értékeltek), valamint a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírálatára nem rendelkezik felhatalmazással. A bíróság ezen értékelő tevékenysége nem lehet alkotmányossági vizsgálat tárgya {21/2016. (XI. 30.) AB határozat, Indokolás [24]; 3013/2016. (I. 25.) AB végzés, Indokolás [18]; 3221/2014. (IX. 22.) AB végzés, Indokolás [14]–[15]; 3309/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [5]}.

[28] 4. Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság a jelen ügyben megállapította, hogy az indítványozó alkotmányjogi panasza az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben nem alkotmányossági, hanem törvényességi kérdésekre vonatkozik. Így az indítványozó Abtv. 27. §-ára alapított alkotmányjogi panasza nem felel meg az Abtv. 29. §-ának, az a jogerős másodfokú ítélettel összefüggésben sem bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét, sem alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést nem vet fel. Mindezek alapján az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt nem találta befogadhatónak.

[29] 5. A fentiekre figyelemmel az Alkotmánybíróság – tekintettel arra, hogy az alkotmányjogi panasz a támadott jogerős másodfokú ítélet tekintetében nem tett eleget az Abtv. 27. § (1) bekezdés *a)* pontja, valamint az Abtv. 29. §-ának, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a)* és *c)* pontjai alapján, figyelemmel az Abtv. 56. § (2) és (3) bekezdésére is – az alkotmányjogi panaszt visszautasította.

Budapest, 2026. november 3.

Dr. Schanda Balázs s. k.,
tanácsvezető, előadó alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Sonnevend Pál s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Varga Réka s. k.,
alkotmánybíró